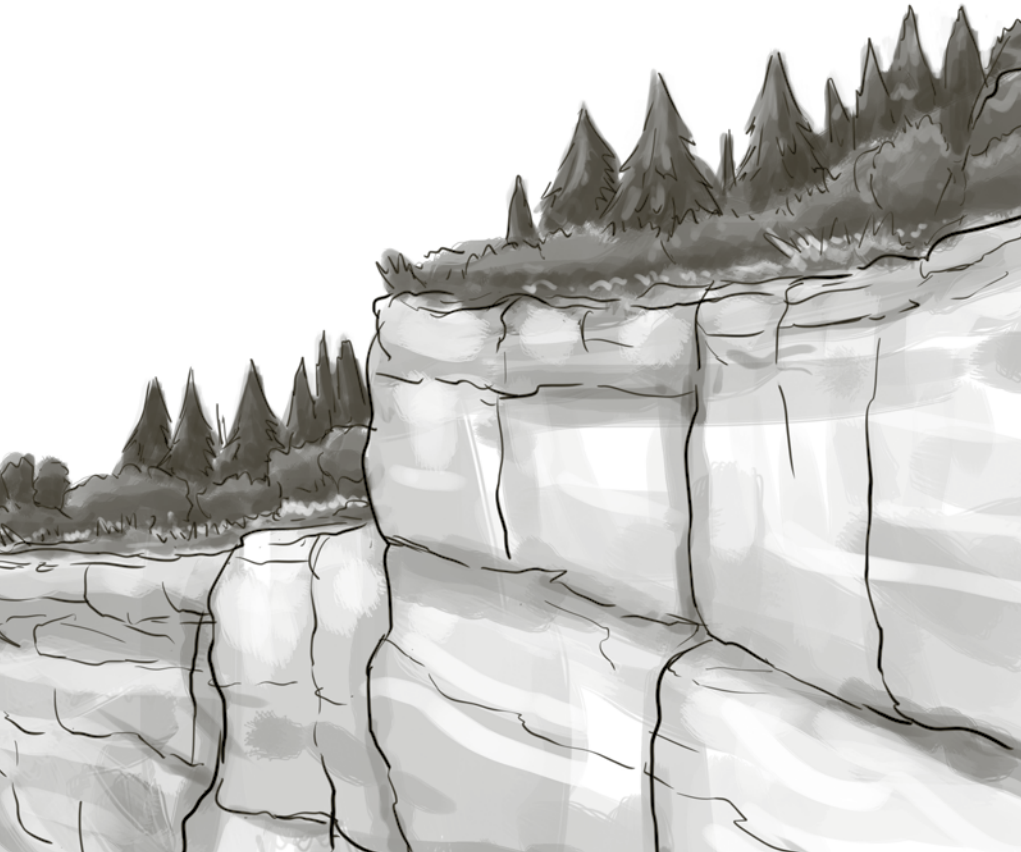




1

FLODEN

Jeg kunne høre soldaterne komme buldrende gennem skoven, men floden spærrede vejen for os.



Hundene snusede i luften, og de bjæffede og peb.

De tobenede er her næsten, gøde Sniffer.

Lad os vende om og kæmpe mod dem!
bjæffede Stump.

De har våben, knurrede Solopgang.

De får mig aldrig, sagde Stump og sprang omkring. Jeg er for lille og hurtig!



Jeg var nødt til at træffe en beslutning. Jeg spejdede til højre og venstre langs kanten af kløften, men der så ens ud til begge sider.

Piiiiiiiiip!

Ørn svævede over hovederne på os og drejede til venstre.

”Den vej!” sagde jeg og løb efter hende.

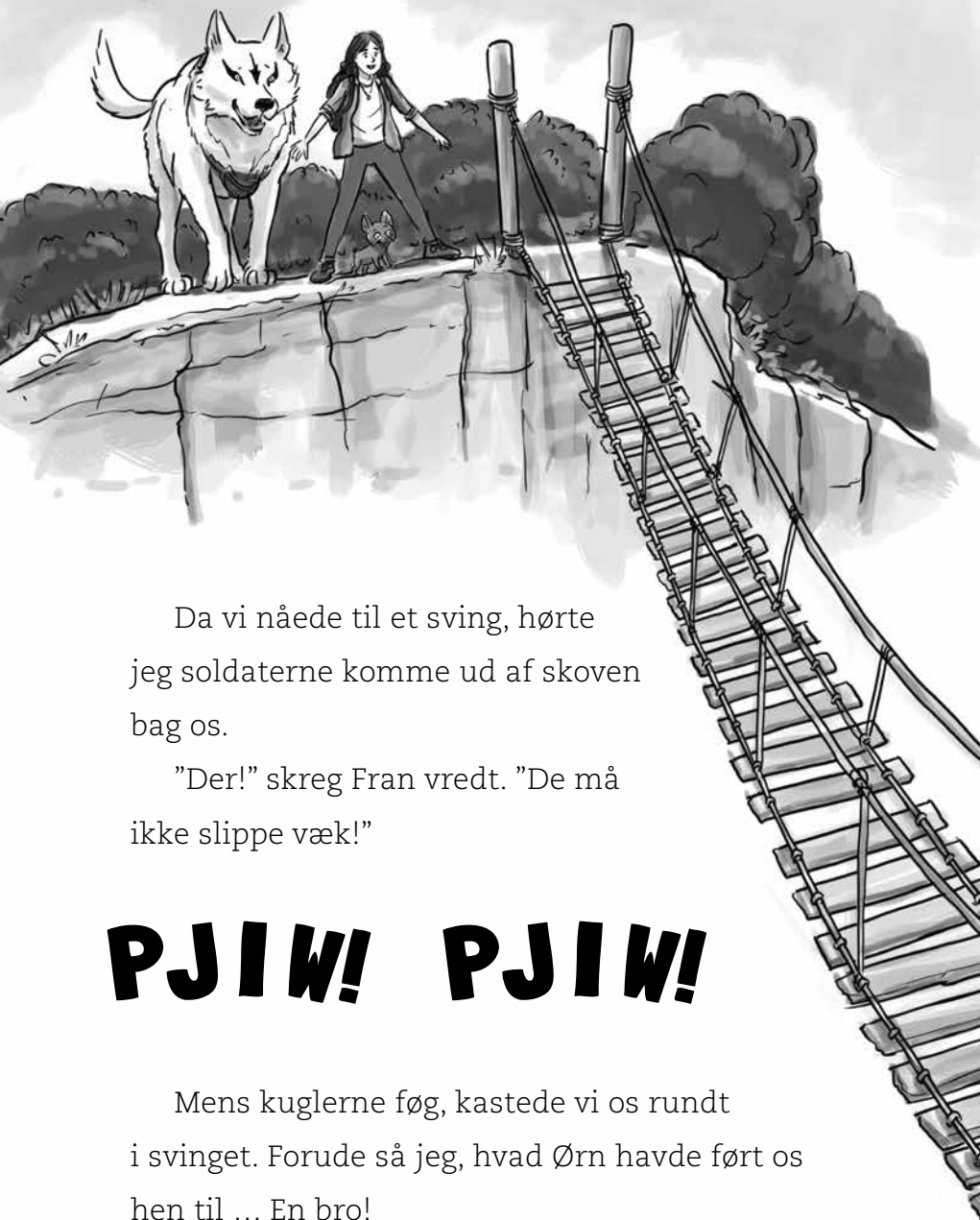


Vi løb hen ad en smal sti mellem buskadset og afgrunden. Jeg bad til, at jorden ikke ville forsvinde under os.



”Pas på, alle sammen!” råbte jeg bagud.





Da vi nåede til et sving, hørte jeg soldaterne komme ud af skoven bag os.

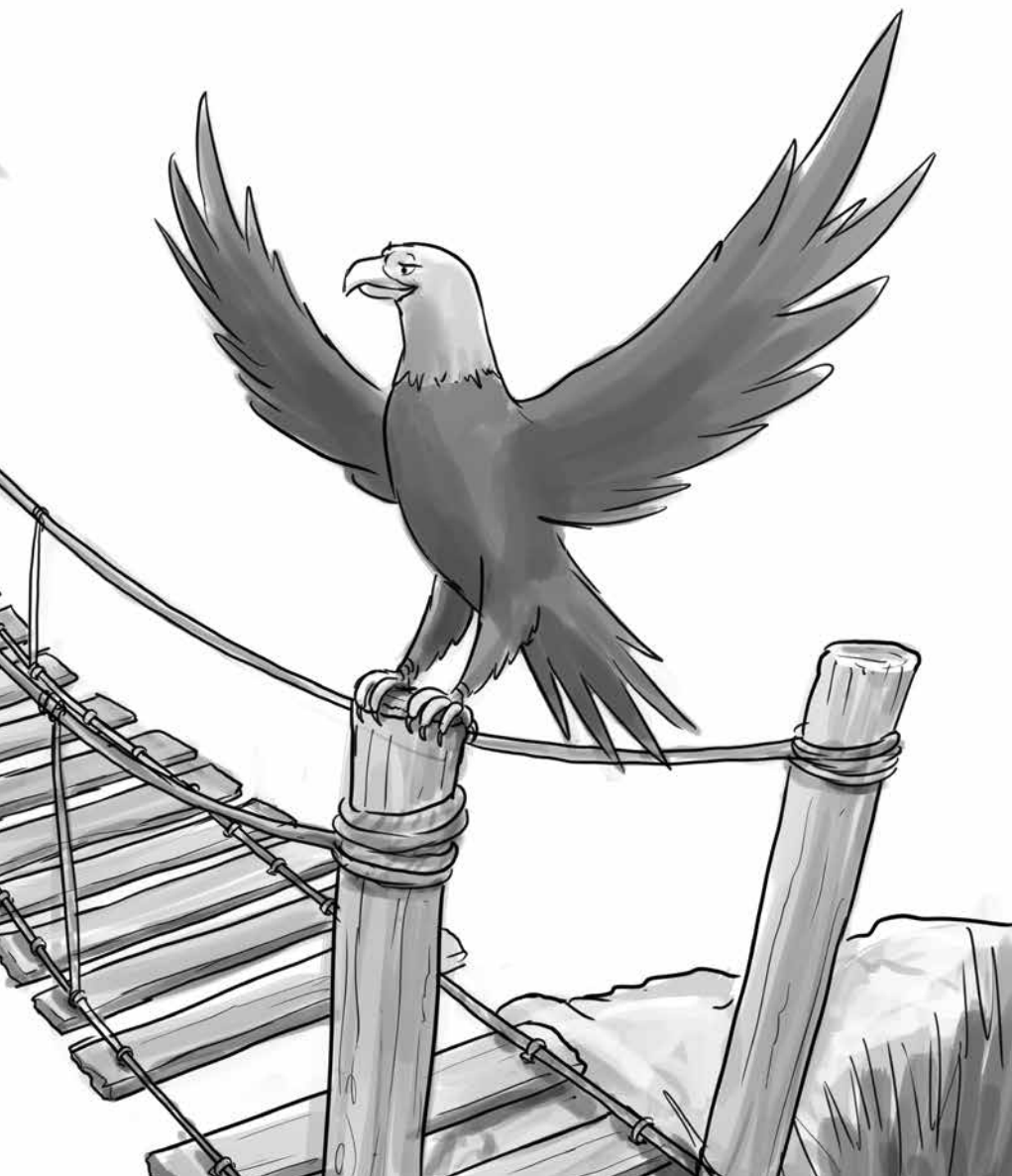
"Der!" skreg Fran vredt. "De må ikke slippe væk!"

PJIW! PJIW!

Mens kuglerne føg, kastede vi os rundt i svinget. Forude så jeg, hvad Ørn havde ført os hen til ... En bro!

Tak, Ørn.

Da vi kom hen til broen, så jeg, at den var meget faldefærdig. Plankerne var rådne og flækkede.



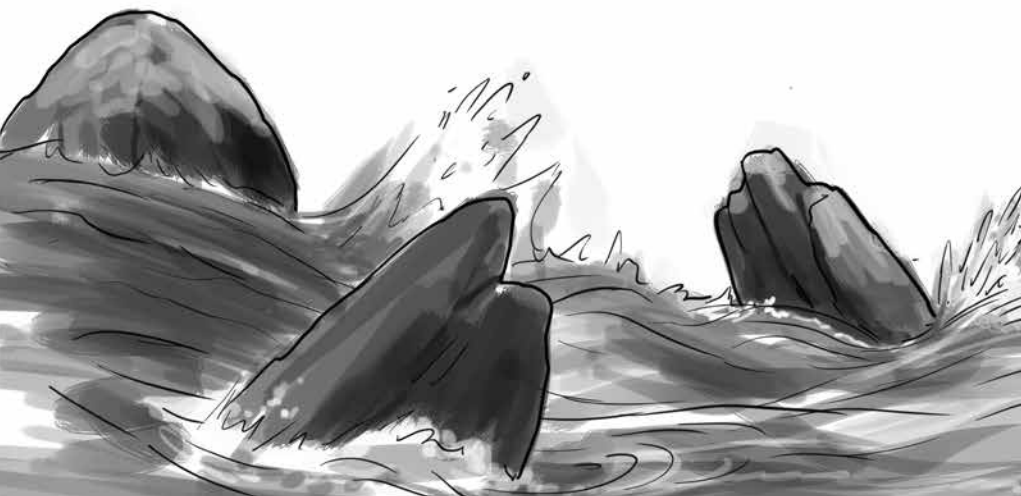
"Den ser ikke spor sikker ud," sagde Rupert.

"Vi har intet valg!" hvæsedede jeg. Jeg var stadig vred på ham, over at han havde løjet om at have set mine forældre i voksenlejren. Der var ikke tid til, at han skulle være i tvivl.



Jeg tog et skridt ud på broen, og plankerne knagede højlydt.

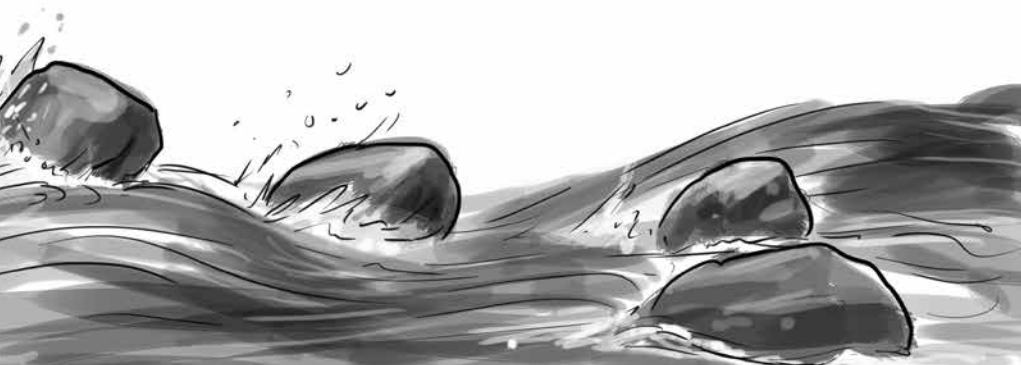
"Kom, alle sammen!"





Solopgang, min tro følgesvend, var lige i hælene på mig. Derefter kom Brutus, Rupert, dernæst Sniffer, der trådte forsigtigt. I takt med at vi lagde mere vægt på broen, blev den knagende lyd faretruende høj.

Vinden tog til, og broen begyndte at svinge frem og tilbage over kløften. Særligt Stump havde svært ved at holde balancen.





PIIIIIIIIP!

Ørn baskede over os og løftede Stump op med sine kløer. **Godt klaret, Ørn!**

Zip var bagest og gik langsomt, mens han peb af rædsel. Han så i forvejen elendigt, men nu, hvor han også havde et såret øje, var det endnu sværere for ham. Han borede kløerne i plankerne og bevægede sig knap nok. Sniffer, der gik lige foran ham, udstødte små, opmuntrende bjæf.

Kom så, Zip. Jeg er her. Bare tag et skridt ad gangen.

Til sidst nåede jeg hen over broen og sprang over på en bar plet jord, der var omgivet af buskads. Solopgang sprang forbi mig efterfulgt af Brutus og til sidst Rupert, der gispede højlydt.

Ovre på den anden side kom soldaterne rundt i svinget.

"Ned!" råbte jeg.

Flokken kastede sig ned i buskadset, og jeg satte mig på hug bag en bropille. Kuglerne begyndte at flyve. En af dem ramte et reb, så det delte sig i tynde tråde. Broen skælvede.

"Indstil skydningen!" råbte Fran. "Hvis I ødelægger broen, fanger vi dem aldrig!"

"Skynd jer!" råbte jeg, idet Sniffer sprang i sikkerhed og vendte sig om og gøede til Zip.

Du er der næsten, Zip!

Den forreste soldat trådte ud på de rådne planker. Der var syv soldater inklusive Fran, og de vejede langt mere end os. Da flere af dem gik ud på broen, begyndte den at ryste voldsomt.

Zip var ved at miste fodfæstet, men bed sammen om et reb for at holde balancen. Jeg holdt fast i bropillen og rakte ud efter ham, men han slap ikke. Jeg så noget funkle i hans gode øje – det lignede raseri. I næste øjeblik begyndte han at gnave i rebet!

Zip prøvede at få broen til at styrte sammen!

Det var et farligt træk, og jeg var ikke sikker på, at jeg burde lade ham gøre det. Jeg vidste også, at vi forhindrede os selv i at kunne komme tilbage til vejen og konvojen af lastbiler, hvor mine forældre måske var.

Solopgang tog beslutningen for mig. Hun sprang forbi mig og gav sig til at gnave i rebet over for Zip!

”Venner,” mumlede jeg, ”bare vær klar til at springe, når I hører ...”

RISJ! RISJ!



Soldaterne styrtede skrigende ned mod vandet. Solopgang satte af mod de faldende planker lige tids nok til at stryge hen over hovedet på mig og lande på fast grund bag mig. Zip snappede efter det dinglende reb, han lige havde gnavet sig igennem, men fik ikke fat. Jeg kastede mig frem og fik fat i ham i sidste øjeblik! Han blev slynget mod plankerne, der nu hang ned ad klippesiden. Hans halsbånd sad stramt om halsen, og han trak mig hen mod afgrunden.

Mit greb om stolpen begyndte at smutte, og jeg skreg panikslagent. Hænder greb fat om min ene ankel, og en mund lukkede sig om den anden.

Soldaterne dukkede op af den brusende flod, de hostede og fægtede med armene. Fran, som var den sidste til at gå ud på broen, var den eneste, der havde formået at holde sig fast, da den styrtede sammen. Hun hang nu og dingled fra resterne af broen på den modsatte side af kløften.



En af soldaterne stemte mod en sten, mens strømmen brusede omkring ham.



"Må vi skyde nu, ma'am?" råbte han.

"Ja, I fjolser!" råbte Fran. "Skyd!"

De planker, Fran klamrede sig til, knækkede mellem hænderne på hende, og hun skreg og styrtede i vandet med et højt plask.

Soldaten sigtede på mig med sit dryppende gevær, mens Rupert og Solopgang trak os op. Jeg

havde ikke i sinde at slippe Zip. Det eneste, jeg kunne gøre, var at holde fast i ham og håbe, at soldaten ville ramme forbi.

Soldaten trykkede på aftrækkeren.

Klik!

... der skete ingenting. Han skulede vredt, rystede riflen, og vandet sprøjtede ud af den.

"Der er vand i den!" hvæsedes han.

Rupert og Solopgang trak os op over kanten. Så snart vi var i sikkerhed, slap jeg Zips halsbånd, og han sank sammen ved siden af mig, mens han snappede efter luft.

"Undskyld, Zip," sagde jeg og klappede ham blidt. Så kiggede jeg hen på Rupert og Solopgang. "Tak."

De så på hinanden, som om de var overraskede over at have arbejdet sammen.

Zip kom på benene og rystede sig. Han hostede lidt, men der var ikke tid til at komme til kræfter. Soldaterne ville snart være kommet over floden og lede efter en vej op ad skrænten.

"Vi må videre," sagde jeg.